

Lee Child

61 ÓRA

Lee Child

61 ÓRA

Második, javított kiadás

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
61 Hours

Copyright © Lee Child 2010

Hungarian translation © Gieler Gyöngyi

© General Press Könyvkiadó, 2018

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
GIELER GYÖNGYI

Szerkesztette
BODNÁR ZOLTÁN

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 096 2

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KENYÓ ILDIKÓ
Készült 22,5 nyomdai ív terjedelemben

1. fejezet

Öt perc múlva délután három. Még pontosan hatvanegy óra volt hátra. Az ügyvéd megállt az üres parkolóban. A földet kétcentis friss hó fedte, úgyhogy egy percreg kotorászott az ülés előtt, majd felvette a hócipőjét. Aztán kiszállt, felhajtotta a kabátja gallérját, és elindult a látogatóknak fenntartott bejárat felé. Kegyetlenül éles szél süvített észak felől, sűrű, kövér hópelyheket sodorva magával. Száz kilométerrel odébb tombolt a vihar, a rádióban másról sem beszéltek.

Az ügyvéd belépett az ajtón, és toporogva lerázta a lábáról a havat. Nem állt sor, mivel nem a megszokott látogatási nap volt. Senki sem tartózkodott a fémdetektoros kapu és a röntgengép futószalagja mellett, csak három börtönőr ácsorgott tétlenül. Az ügyvéd odabiccentett nekik. Nem ismerte őket, de úgy gondolta, egy oldalon állnak. A börtön kétpólusú világ. Az ember vagy be van zárva, vagy nincs. A börtönőrök nem voltak bezárva, ahogy az ügyvéd sem.

Egyelőre legalábbis.

Elvett egy szürke, műanyag tálcát a bizonytalanul imbolygó kupac tetejéről, és beletette a télikabátját. Aztán levette a zakóját, azt is összehajtotta, és a kabátra fektette. A börtönben nagyon meleg volt. Még mindig olcsóbb, ha kicsivel többet költenek a fűtésre, mint külön téli és nyári ruházattal ellátni a rabokat. Az ügyvéd hallotta az odabentről kiszűrődő zajokat – fémcsörgés, koppanások a betonon, néha egy-egy örült kiáltás, sikoltozás és más összefüggéstelen hangok fojtott mormolássá olvadtak össze, amelyet a derékszögben kanyarodó folyosók és a bezárt ajtók tompítottak.

A nadrágzsebét is kiürítette, kivette belőle a kulcsait, a tárcáját, a mobilját, néhány pénzermét, és a testétől még meleg holmikat a zakója tetejére helyezte. Felemelte a szürke tálcát, de nem a röntgen-

gép futószalagjához vitte, hanem beadta egy kis ablakon. Várt, amíg egy egyenruhás nő átvette, és adott helyette egy számozott bilétát.

Az ügyvéd megállt a fémdetektoros kapu előtt. Végigtapogatta a zsebeit, és várakozóan nézett, mintha arra várna, hogy szólítsák. Megszokott viselkedés, amely a repülőtéren ragadt rá. Az örök hagyták, hogy egy percig csak álldogáljon – alacsony, ideges emberke ingujjban, üres keze a teste mellett lóg. Nem volt nála se aktatáska, se jegyzetfüzet, de még toll sem. Nem azért jött, hogy tanácsokat adjon egy ügyfélnek, hanem azért, hogy ő kapjon tanácsokat. Nem kellett beszélnie, csak hallgatnia, és az is biztos, hogy nem fogja leírni, amit itt hall.

Az örök intettek, hogy mehet. A zöld lámpácska kigyulladt. Hangjelzést nem adott a gép, de azért az első őr a kézidetektorral is ellenőrizte a látogatót, a második pedig még végig is tapogatta. A harmadik olyan ajtókon át kísérte az épület belsejébe, amelyeket úgy terveztek, hogy csak akkor lehessen őket kinyitni, ha az előtte lévő és az utána következő már zárva van. Majd továbbhaladtak az éles szögben kanyarodó folyosókon, amelyeknek az volt a céljuk, hogy lelassítsák a szökni vágyók menekülését. Menet közben vastag, zöldes üveglátogatóablakok mögül figyelmes tekintetek kísérték őket.

Az előcsarnok szigorúan funkcionális volt: linóleumpadló, mentazöldre festett falak, a mennyezeten neon fénycsövek. Az előcsarnok még a külvilághoz kapcsolódott: a hideg levegő rohamokban süvített be, ahányszor kinyitották a bejárati ajtót, a padlón tócsákba olvadt a hó, és az útszóró só fehér foltokat hagyott. Maga a börtön már más volt, nem állt semmiféle összeköttetésben a külvilággal. Nem látszott az égbolt, nem lehetett tudni, milyen az idő odakint. Semmiféle dekoráció nem volt. A rideg betonon zsíros koszfoltok éktelenkedtek azokon a helyeken, ahol a vállak és a ruhaujjak gyakran súrolták a falakat, de még világosnak és tisztának látszott ott, ahol senki sem ért hozzá. A szürke padló egy autóbolond garázsában is helyet kaphatott volna. Az ügyvéd hócipője hangosan csikorgott rajta.

Négy helyiséget alakítottak ki beszélőnek. Az ablaktalan betonkockákat pontosan félbevágta egy faltól falig érő pult, amely fölött biztonsági üveg választotta el a bentlakókat a látogatóktól. A mennyezeten dróthálóval védett, csupasz égők világítottak. Maga a pult is betonból készült, még az építéskor használt zsaluzat fagerendái is

látszottak benne. A vastag biztonsági üveg enyhén zöldes, három, egymást átfedő rétegből állt, de hagytak köztük két kis rést, hogy hallják egymást a beszélgetők. A középső tábla aljánál, egy kis nyíláson keresztül lehetett a dokumentumokat becsúztatni, mint egy bank pénztáránál. A helyiség mindkét oldalán egy-egy szék állt, és mindkét oldalról ajtó nyílt. Tökéletes szimmetria. Az ügyvéd lépett be az egyik ajtón, a fogoly a másikon, később pedig ugyanarra távoztak, amerről jöttek.

Az őr kitarta a folyosóról nyíló ajtót, és bement a helyiségbe, de épp csak egyméternyire, hogy körülnézzon, minden rendben van-e. Aztán félreállt, és beengedte az ügyvédet is. A férfi belépett, majd megvárta, amíg az őr kimegy, és becsukja maga után az ajtót. Amikor egyedül maradt, leült, és megnézte az óráját. Nyolc percet késett. Az időjárás miatt csak lassan haladhatott. Általában nagy hibának tekintette, ha elkésett egy megbeszélésről. Nem profihoz illő, és tiszteletlenség a másik féllel szemben. Egy börtönlátogatáskor azonban más a helyzet. A börtönlakóknak semmit sem jelent az idő.

Nyolc perccel később, az üvegfal túloldalán nyílt a másik ajtó. Egy börtönőr lépett be, körülnézett, aztán kiment, és egy fogoly csoszogott be. Az ügyvéd ügyfele. Fehér bőrű volt, és hihetetlenül kövér, rengett rajta a háj, a fejét pedig tökéletesen kopaszra borotválta. A csuklóján és a bokáján lévő láncok a méretéhez képest finomnak és törékenynek hatottak, mintha csak ékszereket viselne. A tekintete tompa volt, az arca kifejezéstelen, engedelmesnek ható, az ajka egy kicsit mozgott, mint amikor egy együgyű ember próbál megjegyezni valamilyen bonyolult információt.

Az üvegfal mögötti ajtó becsukódott.

A fogoly leült.

Az ügyvéd egy kicsivel közelebb tolta a székét a pulthoz.

A fogoly ugyanígy tett.

Tökéletes szimmetria.

Az ügyvéd megszólalt:

– Sajnálom, hogy elkéstem.

A fogoly nem válaszolt.

Az ügyvéd megkérdezte:

– Hogy van?

A fogoly nem válaszolt. Az ügyvéd is hallgatott. A helyiségben

nagyon meleg volt. Egy perc múlva aztán a fogoly egyszer csak beszélni kezdett, egy különféle utasításokat tartalmazó, hosszú listát mondott fel, mondatokat és bekezdéseket sorolt egymás után, folyamatosan. Az ügyvéd időnként közbeszólt:

– Kicsit lassabban! – Erre a fogoly elhallgatott, tartott egy kis szünetet, aztán folytatta annak a mondatnak az elejétől, ahol az imént abbahagyta, de semmit sem változtatott a tempóján és az énekítő hanghordozásán, mintha nem is tudna másképp beszélni.

Az ügyvéd mindig is úgy tartotta magáról, hogy – mint a szakmabeliek általában – meglehetősen jó a memóriája. Főleg az apró részletek maradtak meg a fejében. Nagyon figyelt, mert a koncentráció legalább elterelte a figyelmét arról, hogy tulajdonképpen miről is szólnak az instrukciók. De az agya egy kis hátsó zugában mindeközben azt számolta, hogy mire a fogoly hátradől, és végre elhallgat, pontosan hány olyan utasítás hangzik el, amelyek mindegyikének a végrehajtása bűncselekménynek számít. Tizennégyig jutott.

Az ügyvéd hallgatott.

– Megjegyezte? – kérdezte a fogoly.

Az ügyvéd bólintott, a fogoly pedig hallgatásba merült. Egy ökor tompasága áradt belőle. Vagy inkább egy végtelenül türelmes számáré. Az idő semmit sem jelent a börtönlakóknak, ennek a rabnak pedig aztán végképp nem. Az ügyvéd hátratolta a székét, és felállt. Az ajtó nem volt zárva, így csak kilépett a folyosóra.

Öt perc múlva délután négy.

Még hatvan óra.

Az ügyvédet ugyanaz a börtönőr várta a folyosón. Két perccel később már kint is volt a parkolóban. Rajta volt minden ruhája, a holmija újból a zsebében, érezte, ahogy a súlyuk megnyugtatóan húzza le a zsebeit. Időközben még erősebben kezdett havazni, a levegő még jobban lehűlt, a szél pedig még élesebben fúj. Gyorsan sötétedett. Az ügyvéd egy pillanatig csak ült, és várta, hogy az ülésfűtés rákapcsoljon. A motor járt, az ablaktörlők jobbra-balra csapódva söpörték le a szélvédőre lerakódott havat. Aztán a kocsit lassan elindult, és ahogy széles ívben megfordult, a gumik megcsikordultak a friss havon, a reflektorok fénypázmája pedig a fehéren kavargó hópihék közé hasított. Az ügyvéd a kijárat felé tartott, a dróthálós kapuhoz. Egy kicsit várnia kellett, amíg a csomagtartóját ellenőrizték,

aztán elindult a hosszú, nyílegyenes úton, amely a városon átvágva az autópályához vitt.

Tizennégy bűncselekményre felbujtó utasítás. Tizennégy bűncselekmény történik, ha továbbítja az utasításokat – ahogy minden bizonynyal meg is fogja tenni. Vagyis pontosabban tizenöt bűncselekmény, hiszen azért is felelnie kellene, hogy szövetkezett velük. Vagy vehetjük huszonnyolcnak is, ha az ügyész úgy gondolja, hogy mind a tizennégyet külön-külön, bűnszövetkezetben elkövetett esetként kezeli, amit könnyen megtehet, csak hogy még szórakoztatóbb legyen az ügy, vagy hogy még nagyobb dicsőséget arasson vele. Huszonnyolc módja annak, hogy szégyenben és gyalázatban érjen véget a pályafutása, kizárják az ügyvédi kamarából, bíróság elé állítsák, elítéljék, és börtönbe kerüljön. Szinte biztos, hogy életfogytiglant kapna, figyelembe véve a tizennégy bűncselekmény természetét, és ezt is csak sikeres vádalku esetén tudná elérni. Hogy mi történne, ha nem járna sikerrel, abba inkább bele sem gondolt.

Az ügyvéd egy többszintes csomópontnál felhajtott az autópályára. Sűrűn kavarogtak körülötte a hópelyhek a kora délutáni hóesésben. Gyér volt a forgalom, alig néhány autó és teherautó haladt vele egy irányba, és csak hébe-hóba jött szembe egy-egy jármű az elválasztósáv túloldalán. Fél kézzel fogta a kormányt, a másikkal pedig előkotorta a zsebéből a mobilját. Méregette a tenyerében, és gondolkozott. Három választása volt. Egy: nem csinál semmit sem. Kettő: az utasításnak megfelelően felhívja a megadott számot. Három: felhívja azt, amelyiket hívnia kellene, vagyis a segélyhívó vonalat, ahonnan aztán továbbirányítanak a helyi rendőrséghez, az autópálya-rendőrséghez, a megyei seriffhez vagy az ügyvédi kamarához, ahol segítenének védőügyvédet szerezni.

A második lehetőséget választotta; már korábban is tudta, hogy ezt fogja tenni. Az első választás nem vezetett volna sehová, legfeljebb kicsit később lettek volna meg a maga következményei, akkor, amikor ezek rátalálnak. Ha a harmadik utat választja, lassan, hosszú órák vagy napok kínszenvedése után érné utol a halál. Kicsi, ideges emberke volt, nem éppen hősi alkat.

Így hát azt a számot tárcsázta, amelyet az utasítás szerint hívnia kellett.

Kétszer is ellenőrizte, hogy helyes-e a szám, aztán megnyomta a zöld gombot. A füléhez emelte a telefont. Vezetés közben telefonálni – ez a huszonkilencedik bűncselekmény, legalábbis sok államban annak számít.

De nem Dél-Dakotában.

Egyelőre.

Ez is egy kis könnyebbség.

Eddig összesen négyszer hallotta a telefonban megszólaló hangot. Durva volt, és nyers, állatias brutalitás csengett benne. Egy olyan világból szólt, amely az ügyvéd számára teljesen idegennek tetszett.

– Na, mondja csak, öregem! – szólalt meg a hang. Érződött, hogy a férfi mosolyog, lubickol az érzésben, hogy abszolút hatalma és ellenőrzése van felette, és kegyetlenül élvezzi az ügyvéd ebből fakadó feszengését, félelmét és undorát.

Az ügyvéd nyelt egy nagyot, aztán belevágott. Elismételte az utasításokat, a mondatokat és a bekezdéseket, nagyjából ugyanúgy, ahogy neki elmondták. Tizenegy kilométerre és hétpercnnyire volt az autópályahídtól, amikor beszélni kezdett. A híd egyáltalán nem úgy festett, mint egy igazi híd. Az útpálya simán folytatódott, nem is lehetett észrevenni, hogy mikor halad át a hídon az ember, mert az út alatt csak egy széles, sekély kis mélyedés húzódott. Az év nagy részében száraz volt, de öt hónap múlva, a tavaszi hóolvadás idején hőmpölyögni fog itt a víz. Az autópályát tervező mérnökök negyven hatalmas átmérőjű vízvezető betoncsövet helyeztek el az úttest alatt, hogy az ár ne mossa el minden évben az út alapját. A rendszer tavasszal jól is működött, csak egy hátránya volt, amely kizárólag télen mutatkozott meg: ez a szakasz hamarabb lefagyott, mint az útpálya többi része. A mérnökök úgy oldották meg a problémát, hogy mindkét irányban elhelyeztek egy *Csúszós útszakasz!* feliratú figyelmeztető táblát.

Az ügyvéd vezetés közben tovább telefonált. Hét perce folytatta a monológját, amikor elért a tizennégy közül a legbrutálisabb és legfelháborítóbb utasításhoz. Ezt is elismételte a telefonba, nagyjából ugyanúgy, mint ahogy ő hallotta a börtönben, semleges, érzelemmentes hangon. A durva hang a vonal másik végén felnevetett. Az

ügyvédnek végigfutott a hátán a hideg. A lelke legmélyéről feltoluló erkölcsi undor fizikai tünetben jelentkezett, a válla megrándult tőle, és ösztönösen közelebb szorította a füléhez a telefont.

De ettől a mozdulattól a kormánykereket tartó keze is megrándult.

Az első kerekek kissé megcsúsztak a híd jeges úttestén, amit ugyan megpróbált ügyetlenül korrigálni, de a hátsó kerekek az ellenkező irányba tartottak. Ez még kétszer-háromszor megismétlődött. A kocsí három sávon is átvágott. Az ügyvéd ekkor a kavargó hópelyheken át látta, hogy egy busz közeledik szemből. Fehér volt, hatalmas, és egyenesen feléje tartott. Az agya legősibb, ösztönös cselekvést sürgető része azt súgta, hogy elkerülhetetlen az ütközés. Az agya elülső, a tényeket elemző része viszont érzekelte, hogy van még elég hely és idő elkerülni az ütközést, ráadásul ott a füves elválasztósáv és a két erős fémkorlát is a szembejövő sáv határán. Az ajkába harapott, lazított a kormánykereket tartó keze görcsös szorításán, és egyenesbe hozta a kocsí orrát. A busz hat méterrel odébb, vele párhuzamosan elhúzott mellette.

Az ügyvéd megkönnyebbülten fújta egy nagyot.

A hang a telefonban megkérdezte:

– Mi volt az?

– Csak megcsúsztam az úton – felelte az ügyvéd.

– Fejezze be a jelentést, seggfej!

Az ügyvéd nyelt egy nagyot, és folytatta a beszámolót annak a mondatnak az elejétől, ahol az imént abbahagyta.

A szembejövő fehér busz sofőrje tizenkét éve vezetett, a szakmájában már veteránnak számított. Foglalkozása szűk kis világában nagyjából annyira volt jó, amennyire csak lehetett. Rendelkezett a megfelelő jogosítvánnyal, jól képzett volt, és kellőképpen gyakorlott. Fiatalnak nem lehetett nevezni, de öregnek sem. Szellemileg és fizikailag is érett volt, a képességei teljes birtokában – egyszerűen minden szempontból csúcsmódban. Nem volt késésben, nem sietett különösebben. Nem ivott, nem is lőtte be magát.

Viszont nagyon fáradt volt.

Már vagy két órája bámulta szünet nélkül a szélben szinte vízszin-

tesen sodródó, kavargó hópelyheket. Száz méterre tőle észrevette az ide-oda csúszkáló, szembejövő autót, és látta, hogy egyenesen feléje tart. A fáradtsága miatt azonban hajszálnyit késett a reakciója. A teste olyan szibbadt volt, hogy amikor végül cselekedett, eltúlozta a mozdulatot. Úgy rántotta el a kormányt, mintha ráütöttek volna a kezére. A mozdulat túl erősnek bizonyult, és el is késett vele, de egyébként is szükségtelen volt. A csúszkáló autó orra közben egyenesbe került, és már el is hagyta a buszt, még mielőtt a jármű első kerekei reagáltak volna a kormány utasítására. A baj csak az volt, hogy épp abban a pillanatban értek a jeges útszakaszra, amikor a kormány szerkezet elfordította a kerekeket. A gumik nem tapadtak rendesen, és megcsúsztak. A busz súlya hátul összpontosult – a hatalmas öntöttvas motor, a víztartály, a vécé. Olyan volt, mintha a fara ingaként működne, és megakarna előzni a busz elülső részét. A sofőr mindent jól csinált, próbálta lefékezni a csúszást. A kormányt azonban túl könnyen lehetett teker-
ni, és az elülső kerekek nem tapadtak meg az aszfalton. A jármű nem engedelmeskedett a kormánynak. A busz fara megint egyenesbe került, de aztán átlendült a túlsó oldalra.

A sofőr úgy száz méteren át, tizenkét hosszú másodpercig keményen küzdött. Neki tizenkét hosszú órának tűnt. Balra tekerte a hatalmas műanyag kormánykereket, aztán jobbra, próbálta megfékezni a csúszást, de hiába. A busz az ingaszerű súllyal a végén ide-oda csapódott. A rugók hangosan nyikorogtak. A busz egész teste megdőlt, és meg-megrándult. A hátulja negyvenöt fokos szögben balra lendült, aztán negyvenöt fokos szögben jobbra. *Csúszós útszakasz!* A busz áthaladt az utolsó vízátvezető cső fölött is, és az első kerekek újból megtapadtak az aszfalton. Csakhogy mivel még ferdén álltak, az útpadka felé, az egész busz abba az irányba fordult, mintha végre olyan érvényes parancsot kapott volna, amelynek készségesen engedelmeskedhet. A sofőr keményen fékezett. A friss hó feltorlódtott a kerekek előtt. A busz lelassult.

De nem eléggé.

Az első kerekek átzökkentek az út szélén lévő zajcsíkon, majd az útpadkán, végül egy sekély útszéli árokban kötöttek ki, amely tele volt hóval és fagyott sárral. Az alváz nagyot zökkent, és három hosszú méteren keresztül csúszott az úton, amíg tartott a lendület. A busz ferdén, félig az árokba dőlve megállt, elülső harmada az árokban,

a hátsó kétharmada még az útpadkán hevert. A leghátulja kilógott az úttestre. Az első kerekek egy darabig pörögtek, aztán a motor is leállt és elhallgatott – nem hallatszott más, csak ahogy a felforrósodott alkatrészek sisteregnek a hóban, és a légfék finoman kiereszti a levegőt. Az utasok rémülten sikoltoztak és kiáltoztak, aztán minden elcsendesedett.

A buszon utazó társaság nagyjából egységes volt, csak egyvalaki lógott ki közülük. Húsz ősz hajú nyugdíjas és egy náluk jóval fiatalabb férfi utazott a negyven ülőhelyes buszon. A nyugdíjas utasok közül tizenketten idős özvegyasszonyok voltak, a többi nyolc pedig négy házaspárból tevődött össze. Egy templomi gyülekezet tagjai voltak, Seattle-ből indultak egy kirándulásra. Látták már *A farm, ahol élünk* helyszínét, majd nekivágtak a hosszú, nyugatra vezető útnak a Rushmore-hegy felé. Egy kis kitérőt is ígértek nekik, amikor is felkeresik majd az Egyesült Államok földrajzi középpontját. Útközben megálltak több nemzeti parknál és prérinél is. Kellemes útvonal, de nem a legjobb évszakot választották hozzá. A dél-dakotai időjárás télen nem kimondottan vendégszerető. Ezért is árulták ötvenszázalékos kedvezménnyel az amúgy is olcsó jegyeket.

A társaságból kilógó utas legalább harminc évvel volt fiatalabb a csoport legfiatalabb tagjánál is. Egyedül ült, három üléssel az utolsó nyugdíjas mögött. Amolyan potyautasnak tekintették. Aznap szállt fel a buszra egy pihenő alkalmával, egy Cavour nevű városkától keletre, *A farm, ahol élünk* után, a Dakotaland Museum előtt. Mindenféle magyarázat nélkül, csak úgy felszállt a buszra. Valaki látta, hogy korábban beszélgetett a sofőrrel. Egy másik azt mondta, hogy pénzt is adott neki. Senki sem tudta, mit gondoljon. Ha a férfi fizetett az útért, akkor inkább amolyan harmadosztályú utasnak számít, és nem potyázik. Olyasféle, mint egy stoppos, de azért mégsem egészen az.

Mindenesetre meglehetősen szimpatikus fiatalembernek találták. Csendes volt, és udvarias. Harminc centivel magasodott minden utas fölé, és szemlátomást nagyon erősnek látszott. Nem volt olyan jóképű, mint egy filmsztár, de nem is lehetett csúnyának nevezni. Olyan benyomást keltett, mint egy nemrégiben visszavonult sportoló, talán futballjátékos. Nem volt épp a legjobban öltözve. Gyűrött inget

viselt, és bélelt vászonkabátot. Csomagja nem volt, amit kissé furcsának gondoltak a többiek. De mindent egybevéve megnyugtatónak találták, hogy ilyesvalaki utazik velük a buszon, főleg, miután kiderült, hogy nagyon civilizáltan viselkedik, és semmilyen szempontból sem jelent fenyegetést. Ha egy ilyen nagydarab ember fenyegetően viselkedik, az kellemetlen lehet. Ha viszont egy ekkora embernek jó a modora, az elbűvölő. Az egyik merészebb özvegyasszony már fontolgatta, hogy szóba elegyedik vele, de az idegen nem nagyon bátorította az efféle próbálkozásokat. Az út nagy részét átaludta, és ha beszélgetni próbáltak vele, a legteljesebb mértékben udvarias, de kurta és kitérő válaszokat adott, minden határozott tartalom nélkül.

A nevét mindenesetre legalább megtudták. Az egyik férfi bemutakozott neki, amikor visszafelé tartott a vécéről. A magas idegen felnézett rá, egy pillanatig hallgatott, mintha azt mérlegelné, milyen előnyökkel és hátrányokkal jár, ha válaszol. Aztán megszorította a feleje nyújtott kezét, és azt mondta:

– Jack Reacher.